

GYMNÁZIUM PŘÍPOTOČNÍ

Den exkurzí 12.11. 2014

Zpracovala: Mgr. Petra Holubová

Přehled exkurzí

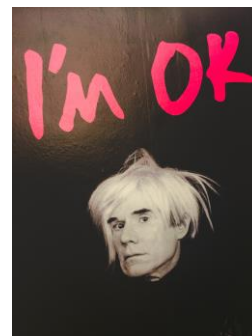
I pro letošní rok jsme pro studenty přichystali bohatou škálu různých exkurzí, díky kterým měli možnost strávit den v prostředí pro ně zajímavém. Různorodost výběru dokládá níže uvedená nabídka!

- ☉ Čajovna Bílý jeřáb - přednáška o čaji
- ☉ Geofyzikální ústav AV ČR - Kámen mudrců
- ☉ Historické centrum Prahy - procházka barokní Prahou
- ☉ HMČ - antropologická prohlídka
- ☉ Jeviněves -Soukromé vinice
- ☉ Klementinum -film, historie, prohlídka
- ☉ Letecké muzeum Kbely
- ☉ Museum Kampa -Jiří Kolář - 100 let od narození
- ☉ Můžeš - motivační seminář s podnikateli
- ☉ Národní památník na Vítkově -výstava "Hudba a politika"
- ☉ Návštěva soudního přelíčení - Justiční areál Na Míčáncích
- ☉ Neviditelná výstava
- ☉ Nikon Photo Gallery - výstava fotografií Heidi Levine
- ☉ Osvětim - Březinka -Krakov (Polsko - dvoudenní výlet)
- ☉ Praha očima bezdomovců
- ☉ Pražská vodárna - získávání a úprava vody
- ☉ Průmyslová revoluce – Národní technické muzeum
- ☉ PŘF UK - Praha alchymistická
- ☉ Střelnice P4 Michle
- ☉ Techmanie - interaktivní výstava
- ☉ Výstava Argentinky Mendieta: Stopy
- ☉ Výstava děl Andyho Warhola
- ☉ Výstava Energie sportu
- ☉ Výstava Naše cesta
- ☉ Výstava Secese/ Vitální umění 1900
- ☉ Výstavy Týdne vědy a techniky
- ☉ ZOO Praha - Asií od severu k jihu
- ☉ ZOO Praha - ETOLOGIE v praxi

Výstava děl Andyho Warhola I'm OK

Koordinátorka: Mgr. Petra Holubová

Setkání na Staroměstském náměstí

☞ Ondřej Beránek

Dne 12.11 2014 jsme navštívili výstavu Andyho Warhola s názvem „I'm OK“. Výstava se konala na Staroměstském náměstí v paláci U Bílého jednorožce. Sraz jsme měli v deset hodin před palácem, avšak díky malému zpoždění několika jedinců mohli dochvilní účastníci exkurze v čele s paní profesorkou Holubovou nasávat atmosféru Staroměstskou atmosféru. Výstavu nám zpestřil nejen zajímavý výklad paní profesorky, ale také možnost výroby vlastního trička pomocí síťotisku a také natáčení České televize, ve kterém si svých patnáct minut slávy užily také dvě studentky z našeho Gymnázia Přípotoční.

Kdo byl Andy Warhol?

☞ Martin Bastl

Andy Warhol se narodil v Pittsburghu. Jeho umělecké sklony se projeví již brzy. Studoval obor komerční designová tvorba na Carnegieho technologickém institutu. Po studiích odešel do New Yorku, kde začal pracovat jako reklamní grafik. Během 60. let se vypracoval z tvůrce inzerátů na jednoho z nejproslulejších amerických umělců své doby. Maloval známé americké produkty a portréty slavných osobností jako například Marilyn Monroe, Elizabeth Taylor a Muhammad Ali. Založil umělecké studio „The Factory“. Také se věnoval hudebnímu průmyslu, dělal manažera skupině „The Velvet Underground“ a tvořil obálky pro ostatní kapely. Zemřel v roce 1987 při banální operaci žlučníku.

Čím byl tento umělec zajímavý?

☞ Bára Hanusová

Z mnoha výroku Andyho Warhola mě zaujal tento: „**Jsem neobyčejně pasivní. Beru věci tak, jak jsou. Pouze se dívám, pozoruji svět.**“ Svými postoji rozpoutal uměleckou revoluci – jeho práce se staly velmi rychle nejenom kontroverzní, ale i populární. Byl na něj dokonce, jako na populárního

muže, spáchán atentát členkou feministického hnutí. Andy se celý život cítil „jinak“ než ostatní, nezapadal do stereotypů. Byl homosexuál a netajil se tím. Sice ho mnohé odlišovalo od tehdejší společnosti, ale jemu to nevadilo a dobře udělal. Kdyby totiž „šel s davem“, jak se říká, nemuseli bychom nikdy slyšet o banánu, plechovce nebo krávě, co pohnuly moderním umění.

☞ Kryštof Sýkora

Pochopil jsem, že jeho obrazy i jeho život mají naznačovat, že v "jednoduchosti je krása." Což se mi velmi líbí, ale jeho obrazy mi to nepotvrzovaly. Ano, byly jednoduché, ale ve většině obrazů jsem nenašel krásu...

Co bylo typické pro jeho tvorbu?

☞ Lucie Záhorová

60. léta jsou období ve 20. století, ve kterém došlo k určitému uvolnění jak v politice, tak i v kultuře. Toto období je charakteristické hlavně hnutím hippies a největším rozvojem rockové hudby, sexuální revolucí a především novou vlnou v hudbě, umění a kinematografii. Umění se rozšířilo o několik uměleckých směrů, jako například abstraktní umění, Informel, Land art, Op-art, Pop art a další, které se později staly pro tuto dobu typickými. Pop art - umělecké hnutí, které vzniklo ve druhé polovině 50. let 20. století v USA. Svého vrcholu dosáhlo v 60. letech a to především v USA a Velké Británii, ale někteří z jeho protagonistů jsou aktivní i v dnešní době. Pop art se vysmívá "vážnému" umění a inspiruje se obrázky z reklam a médií, předměty denní potřeby a všeobecně světem běžného konzumu. Mezi nejznámější představitele patří především výtvarník Andy Warhol, malíř Jasper Johns a sochař George Segal.

☞ Dan Mikulenka

"Proč vynalézat něco, co už bylo vynalezeno? Proč to pouze neupravit? Přesně tímhle se řídil Andy Warhol, umělec, se kterým je spojován umělecký žánr Pop art. Jedná se o určitý druh umění, který zobrazuje předměty každodenních potřeb nebo portréty osobností a využívá ostrých, kontrastních barev pro jejich obrazové zviditelnění. Je to originální, barevné, křiklavé, jednoduché. Je to punk výtvarného umění. Všechny obrazy nemusí být mistrovské dílo jako od Picassa nebo Michelangela, stačí retro Coca-cola, růžový kůň na žlutém pozadí nebo banán."

☞ Martin Bastl

Silver Car Crash (Double Disaster) je obraz amerického výtvarníka Andyho Warhola z roku 1963. Dílo je více než dva a půl metru vysoké a jeho šířka přesahuje čtyři metry. Obraz zobrazuje následky autonehody; v jeho levé polovině je patnáctkrát

zobrazena autonehoda a pravá strana je prázdná. V listopadu 2013 byl v newyorské aukční síni Sotheby's prodán za 105,4 milionu dolarů.

📍 Zpestření výstavy

Naši návštěvu zpestřilo natáčení České televize, kde dvě studentky spolupracovaly s mladými umělci A. Mišíkem a J. Komínkem při používání techniky síťotisku na potisk trička. „Byla jsem hrozně moc nervózní, ale když jsem měla po boku Verču, tak jsem věděla, že se nemám čeho bát. Ta to pokazí víc než já.” směje se Natálie Kubásková, jedna z akterek natáčení.

Natálie Kubásková, Veronika Mährischlová, Aneta Krausová, Filip Vyskočil, Richard Soukup

Návštěva soudního líčení

Koordinátorka: Mgr. Dominika Pažoutová

Dne 12. 11. jsme se vydali na exkurzi do Justičního areálu Na Míčáncích. U vstupu jsme podstoupili bezpečnostní kontrolu od justiční stráže – jako na letišti. Pak už nám nebránilo nic v účasti na soudním jednání, které se týkalo **ubližení na zdraví**.

Jen co jsme vešli do místnosti, kde mělo jednání probíhat, čekalo nás malé zklamání, protože **se nedostavili ani obžalovaný, ani svědci!** Soudní jednání přesto začalo a mě překvapilo mě, že se nahrává a je přítomna soudní zapisovatelka. Statní zastupitel přečetl obžalobu a uvedl nás tím do děje, abychom vůbec věděli, o čem běží. Jednalo se o muže, který údajně **napadl své dva bývalé spolubydlící**

kvůli dohadům o vystěhování. Dále četla soudkyně výpověď obžalovaného a poté nám sdělil svůj **znalecký posudek** pan znalec. Popisoval zranění a potvrdil, že bylo pravděpodobně způsobeno **teleskopickým obuškem**. Soudkyně (prý jedna z nejpřísnějších) mu kladla dodatečné otázky. (Dozvěděli jsme se také, že soudní znalec vystavuje soudu fakturu za svou práci a fakturuje si 350 Kč/hod.) Jelikož nebyli přítomni svědci, ani obžalovaný, případ se **odročil na leden 2015**. Zajímalo by mě, jak případ dopadne, protože to vypadalo zajímavě.

Po skončení soudního jednání jsme dostali prostor k otázkám, dozvěděli jsme se spoustu zajímavých a někdy až překvapujících či zarážejících věcí ohledně procesů. A protože tohle soudní líčení vůbec nedopadlo podle našich představ a měli jsme ještě spoustu času, hledali jsme další veřejné soudní jednání, na které bychom se mohli jít podívat.

Při cestě k vývěsce jednání tohoto dne, se nám naskytla možnost vidět před jednou soudní síní opravdu velké množství policistů, kteří byli **od paty po čelo opravdu celí zakukleni** a v ruce **drželi zbraně**. Bohužel se nám nepodařilo zjistit, jaké soudní jednání tam momentálně probíhalo, protože bylo neveřejné. Ale bylo to opravdu mrazivé.

Našli jsme soudní jednání týkající se **pirátství na internetu**. Jednalo se o to, že Česká protipirátská unie podala trestní oznámení na dotyčného muže za **nelegální uploadování filmů na internet**. Nejdříve mluvila svědkyně, zaměstnankyně ČPU, která, tedy alespoň mi to tak přišlo, mluvila často z cesty, jen proto, aby dokázala, že má pravdu a obžalovaný nese plnou vinu. Mluvílo se hodně o číslech a ušlých ziscích distributorů filmů, které muž uploadoval. Celkem se mělo jednat **o škodu 12 milionů korun, trestní sazba 3 – 8 let**. Obžalovaný měl štěstí, že ho obhajovala taková skvělá právnička, která občas svědkyni zaháněla do úzkých. Shodou náhod (opravdu to byla náhoda!) to byla kamarádka paní profesorky Pažoutové, která byla vedoucí exkurze.

Toto soudní jednání se mi líbilo o něco více, protože tam panovalo nějaké to **napětí a drama** a to by u soudu rozhodně nemělo chybět. Jednání bylo odročeno na následující týden, kdy už má padnout **verdikt** a všichni jsme moc zvědaví, jak to nakonec dopadne.

Dojmy studentů

Soudní jednání naplnilo a dokonce předčilo má očekávání, sice to není takové drama jako ve filmu, ale tím spíš to bylo opravdovější. Soudci se mi jeví jako příjemní lidé, i když občas taky trochu rázní a nepřístupní, ale je jasné, že soudce nemůže být žádná padavka. Doufám, že se k nějakému soudnímu jednání ještě někdy dostanu, protože mě to opravdu zaujalo.

Tereza Chalupová, 1.B

Především bylo zajímavé sledovat obhájkyň, která svými přesně mířenými otázkami dostávala dle mého názoru „druhou stranu“ do rozpaků. Obě soudní líčení byly zajímavé, napínavé, neobvyklé, přínosné a hlavně to byla dobrá zkušenost.

Helena Čechurová, 4.C

Jelikož jsem viděl několik dílů seriálu Život a doba soudce A. K., byl jsem zvědav, jak bude vypadat nejen samotné soudní přeličení, ale i místnost, ve které bude soud probíhat. Při vstupu do místnosti jsem se přesvědčil, že je seriál se skutečností opravdu totožný.

Martin Chuman, 3.C

Soudkyně Durdiková působila opravdu drsně.

Daniela Trčková, 1.A

Místo na mě působilo velice příjemně, soudkyně mi přišla velmi rázná a přísná, ale pěkně se jí poslouchalo. Celkově to bylo velice zajímavé, mé očekávání se naplnilo a tato exkurze se mi moc líbila!!

Byla bych moc ráda, kdyby byla na výběr i v dalších letech.

Tereza Kostková, 2.D

Jsem rád, že jsem tuhle exkurzi navštívil, protože kdokoli z nás se může třeba zítra ocitnout u soudu, takže si myslím, že je rozhodně dobré o soudním řízení něco vědět.

Petr Pleva, 2. C

Téměř veškerá soudní jednání jsou veřejná, a tak bych chtěla doporučit, že to je opravdu dobrá zkušenost a zážitek, kor pro lidi, kteří by se v oblasti práva chtěli v budoucnu pohybovat.

Tereza Rosolová, 3.D

Toto soudní přeličení se mi velice líbilo, byla tam moc dobrá advokátka, která obviněného dokázala takzvaně "vysekat" z problémů. Toto soudní přeličení bude pokračovat 20.11.

Doufám, že dopadne ve prospěch obžalovaného.

Nikola Studničková, 1.A

Jsem opravdu ráda, že jsem si vybrala zrovna tuto exkurzi. Bylo to velmi zajímavé, poučné a kolikrát i k zamyšlení, celou dobu jsem si říkala, jak bych uvažovala být na místě toho advokáta či soudce

Zuzana Augustinová, 1.B

A JAKÉ JE TEDY SOUDNÍ PŘELÍČENÍ VE SKUTEČNOSTI? Naše názory jsou různé.

Navštivte a posuďte sami!

zajímavé	neobvyklé	poučné	klidné	jednoznačné
napínavé	nevyřešené	složitě	stresující	
dobrá zkušenost	skvělé	rychlé	k zamyšlení	

Nikon Photo Gallery - výstava fotografií Heidi Levine

Koordinátorka: Mgr. Helena Fikarová

📧 Petr Křovina, 4.D

Ozbrojené konflikty na Blízkém východě se stávají čím dál tím jistěji jakýmsi mediálním „evergreenem“. Každý si zřejmě rád přečte o tom, že se někde lidé mají snad i hůř. Mírně bagatelizovanými novinovými sloupky však obecné povědomí naší společnosti o onom „dalekém“ východě končí. Tato nevědomost o to více zamrzí ve chvíli, kdy je daný konflikt záležitostí starší sta let, a pomezí mezi „tou dobrou“ a „tou špatnou“ stranou je již dávno setřeno. Proto by každý pokus o „nadstandartní“ seznámení naší společnosti se situací Palestiny měl být vřele vítán.

Do takovéto snahy patří i výstava válečné fotografky Heidi Levine, kterou několik studentů našeho gymnázia navštívilo v rámci exkurze. Předem chci upozornit, že co se fotografií týče, jsem dosti neznalý, avšak k válečným žurnalistům chovám, stejně jako k vojákům samotným, nesmírnou úctu. Všichni jsou to lidé, kteří konají svou práci, protože chtějí udělat svět ze svého pohledu lepší. O to úctyhodnější je případ již zmíněné ženy, která sama má rodinu. To, a pár dalších informací má návštěvník možnost zhlédnout na informační tabuli u vstupu, poté se již přesouvá do komorní expozice. Celou dobu samozřejmě panuje obava z další jednostranné propagandy, kterou jsou domácí média přesycena. Po zhlédnutí prvních pár snímků plných mrtvých Palestinců a rozpadlých domů má dokonce člověk pocit, že ona fotografka je snad antisemita, obzvlášť když téměř všechny fotky jsou doplněny textem o krutosti Židů v pásnu Gazy, přičemž tento text je naprosto vytržen z kontextu tak, že by v očích neznalého mohl, bohužel bez nadsázky, fungovat jako rekrutování do řad Hamásu. Přesto můžu říct, že z kompozičního hlediska mě i tyto fotky maximálně nadchly. Především další snímky, které ukazují i jiné tváře obou stran - ženy v IDF (Israeli Defence Forces) a pakistánských „teroristických“ i teroristických hnutích, pohraničí plné betonových překážek, záchranné operace, a především každodenní život Židů a Arabů v zóně zničené oboustrannou nedůvěřivostí a jim odmala vštěpovanou nenávistí.

Nabízí se nám tu tak zcela nová perspektiva, která z určitého humanitárního pohledu na věc může být správnější než ty ostatní. Nicméně zde autorka představuje i několik málo fotek z jiných konfliktů, jako třeba z Afghánistánu či z Gruzie. Zkušenosti z těchto konfliktů autorce dávají dispozice pro dostatečný nadhled nad válkou jako takovou, to sice ano, ale míchat s konfliktem v Palestině tímto způsobem i další konflikty je ze strany organizátorů naprosto nevhodné, neboť tyto snímky přinejmenším budí pocit výplňové záležitosti, což dost dobře může v očích návštěvníka degradovat celou výstavu.

Výstava trvá v Praze na Újezdě více než měsíc, přičemž v posledních návštěvních dnech se zde stále objevovali jistí zvědavci. Ti si z hlediska zajímavosti a krásy fotek rozhodně přišli na své (já sám jsem si dokázal nejednu fotku představit na zdi svého pokoje).

Techmania – interaktivní výstava

Koordinátorka: Mgr. Markéta Mlynářová

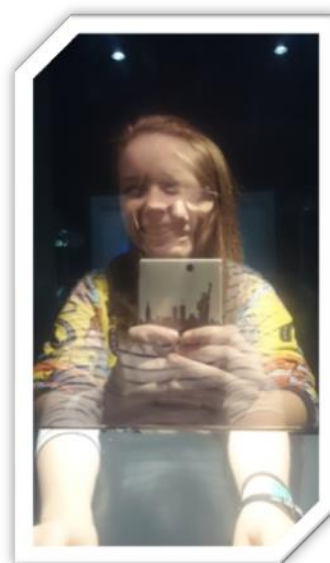
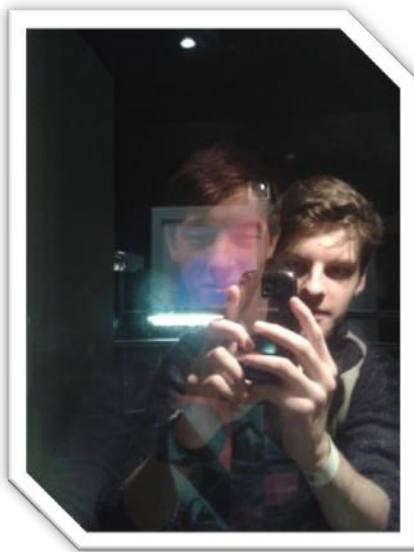
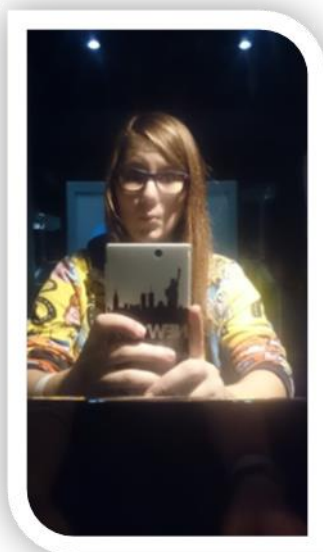
@ Gabriela Nováková

Ve středu 12. 11. 2014 na den Exkurzí jsme navštívili Techmanii v Plzni. Byla to obrovská hala plná pokusů a všechno jsme si mohli vyzkoušet. Nejvíc se mi líbila sportovní část, kde jsme si mohli například vyzkoušet, jakou máme sílu stisku, jakou rychlost máme ruky, když dáváme facku, jakou rychlostí dokážeme uběhnout, jakou máme sílu, když tlačíme do desky, nebo jestli dokážeme přerušovat žebřík. Dále tam byla také vědomostní část, kde jsme se pokoušeli ve dvojici vytáhnout v kroužku kuličku, aniž by nepropadla dírou v ploše. Jedna část tam byla zaměřena na šetření energie, a jaký typ větrných mlýnů funguje rychleji. A ještě jedna část, která mě zaujala, byla vodní. Ta sice nebyla v úplném provozu, ale i tak se mi líbila.

@ Kristýna Gottfrídová

Nejvíce mě uchvátil pokus s výsledkovým zrcadlem, kde je využita rafinovanost světla. Řekla bych, že čím více je rozsvíceno světlo na jedné straně, tím je méně vidět osoba na druhé straně (viz. obrázky).

Alexandra Bakuncová

Svojí zářivě červenou barvou přímo láká kolemjdoucí, aby se na něj šli podívat. Všechno, co mu pošeptáte, předá zřetelně a hlasitě vašemu kamarádovi, který sedí na druhé straně a kouká na vás přes monitor.

Tajemství se skrývá uvnitř balónu, který je napuštěný oxidem uhličitým a funguje jako obří zvuková čočka. Váš hlas je zaostřen oxidem uhličitým, protože má větší hustotu než vzduch. Tento princip můžeme také pozorovat např. při zaostření světla skleněnou čočkou.

12. listopadu 2014 - Naše skupina na dni exkurzí s paní profesorkou M. Mlynářovou před parní lokomotivou Všudybylkou z roku 1938. (Techmania)

Martin Bejček

Exkurze se mi líbila, protože jsem měl možnost vyzkoušet si fyzikální a matematické zákony v praxi. Experimentovat se zvukem, barvami světly a stíny. A v neposlední řadě ověřit své fyzické schopnosti, postřeh, zručnost a kreativitu.

Armádní muzeum Žižkov

Koordinátorka: Mgr. Michal Korenčík

David Brom

Na den exkurzí 12. listopadu jsme se vydali do Armádního muzea v Praze na Žižkově. Na místo jsme se dopravili autobusem. Poté mě hned u vchodu zaujal obrovský tank, který tam byl vystaven. Poté, co jsme si odložili věci v šatně, nás paní průvodkyně přivítala a vyšli jsme do prvního patra, kde se nacházela expozice zaměřená na Druhou světovou válku. Zde nám paní průvodkyně vyprávěla o různých událostech a osobnostech druhé světové války. Jednalo se o zajímavá fakta. Vše samozřejmě bylo podloženo vystavenými materiály. Opravdu mě zaujalo, jak byly exponáty zachovalé, přesto, že už jsou staré téměř 70 let, ať už se jednalo o osobní věci jako je např. spacák nebo uniforma až po věci jako jsou zbraně, nože apod. Vedle těchto exponátů zde byly také modely nejvýznamnějších bitev Druhé světové války. Expozice byla velice obsáhlá a přehledná, ale co mě zarazilo asi nejvíce, byla vypreparovaná dětská lebka, kterou údajně velitel v koncentračním táboře používal jako těžítka. Po té, co s námi paní průvodkyně prošla, expozicí se s námi rozloučila a nechala nás vyplnit pracovní listy, které jsme obdrželi na začátku prohlídky. Ty jsme měli na základě prohlídky vypracovat, proto jsme dostali nějaký čas na jejich vyplnění. Pracovní list se skládal z různých zajímavostí a měl tak prověřit jestli jsme si expozici prohlédli důkladně. V případě, že jsme neznali odpověď, jsme se mohli znovu podívat po expozici a potřebné informace doplnit. Po vyplnění jsme s panem profesorem Korenčíkem naše odpovědi zkontrolovali a případně opravili. Poté jsme se vydali na cestu domů. V muzeu jsem se dozvěděl spoustu zajímavých věcí. Do této doby jsem vůbec nevěděl, že se zde toto muzeum nachází. Nicméně dějepis se neřadí mezi moje nejoblíbenější předměty, z toho důvodu jsem prohlídku nemohl ocenit tak jako někdo, kdo se o tyto věci zajímá.

Zdeněk Slavíček

Výstava byla zaměřena na druhou světovou válku. Toto téma je zajímavé samo o sobě, takže ani sama výstava nemůže být nezajímavá. To ovšem ani nikdo ze zúčastněných nemohl tvrdit! Celá expozice nás chronologicky provedla celou dávnou realitou od začátku celé války až po její poslední chvíli. Samozřejmě nás podrobně seznámila s každým důležitým aspektem, všemi událostmi, detaily a obecně celou situací velice přehledným a profesionálním způsobem. Výstava si primárně všimla účasti našeho státu v celé válce a také lidí, kteří nás v oné válce reprezentovali. Podstatnou část expozice tvořily nejrozličnější modely klíčových bitev a byly zde také k vidění nejrozličnější historicky cenné předměty: zbraně, dochované osobní uniformy a věci známých generálů, říšské vlajky a standarty a mnoho dalších. Ovšem nemůžu výstavu hodnotit jen kladně, protože nekompetentnost a takový pohrdavý, laxní přístup naší průvodkyně způsobily, že mnohá témata byla jen lehce oprášena a mnohé dotazy, které si dovolil vznášet jen pan profesor, nebyly zodpovězeny. Za normálních okolností si myslím, že by výstava byla zajímavější a pro všechny příjemnější, ale možná také delší. Hodnocení je kvůli mojí shovívavosti prosté, výstava se mi líbila.

Hudba a politika

Koordinátor: Mgr. Martin Stolbenko

Karolína Sejkorová

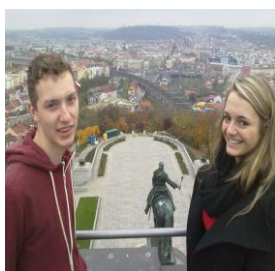
Náplní naší exkurze byla návštěva Národního památníku na Vítkově a zhlédnutí expozice Hudba a politika. Vzhledem k tomu, že o střeďečním exkurzním dnu byl památník pro veřejnost uzavřen, konala se ta naše netradičně až ve čtvrtek 13.11. Samozřejmě ne během školního vyučování, ale až v odpoledních hodinách. Exkurze se účastnili i žáci 1. B, pro které byla akce povinná jako součást výuky HV.

Už samotný výstup na Vítkov by možná stačil některým studentům jako vlastní exkurze, ovšem to byl pouhý začátek. Po příchodu do památníku jsme se nejprve krátce zastavili u hrobu neznámého vojína a vyslechli si krátký výklad. Poté jsme navštívili vyhlídku, která není k vidění každý den. Naskytl se nám úžasný pohled na Prahu, a na skvěle ztvárněnou pozici Žižky jedoucího na koni. Tento pohled ohromil naprosto všechny, dokonce i ty, kteří se nejvíce těšili na hlavní část exkurze, na výstavu Hudba a politika.

Ta přibližuje prostřednictvím dochovaných artefaktů, zvukových nahrávek i audiovizuálních záznamů svět hudby a politiky i různé formy spojení dvou na první pohled rozdílných součástí našeho života. Výstava se soustředí na české území v období od revolučního roku 1848 do současnosti. Návštěvníci tak mají příležitost poznat hudbu ve vztahu k revoluci, válce, ve službách politické propagandy nebo jako symbol státnosti. Výstava se věnuje i problematice represí v hudebním životě, využívání i zneužívání hudby pro politické cíle i roli hudby a hudebních celebrit v současných politických kampaních. Prezentované předměty i záznamy - rukopisy, dobové tisky, fotografie, dokumenty, osobní předměty, nahrávky i umělecká díla - dokreslují působení hudby samé. K vidění je tu například originál Písně Svobody od Bedřicha Smetany z roku 1848, čelenka Libuše z pozůstalosti Emy Destinnové, terezínská partitura dětské opery Brundibár nebo mixážní pult skupiny Plastic People of the Universe ze začátku 70. let 20. století.

Výstavu jsem si podle očekávání užila a všem, kteří mají o toto téma alespoň trochu zájem, bych doporučila její návštěvu.

Prošli jsme si ovšem i všechny prostory samotného památníku, od již zmiňované vyhlídky až po nejspodnější část, původně stavěnou pro balzamování Klementa Gottwalda. V objektu naleznete také stálou expozici Křižovatky české a československé státnosti, Slavnostní síň, či tzv. Laboratoř moci. Národní památník na Vítkově je vskutku ohromná stavba a my jsme takto měli nečekanou možnost vidět ji úplně celou. To bylo pro většinu z nás samo o sobě velkým zážitkem.

Etologie zvířat

Koordinátorka: Mgr. Veronika Koldová

© **Hašková, Bartůňková, Šverclová, Šlechtová**

Ve středu 12.11 2014 jsme se spolu s dalšími spolužáky zúčastnili přednášky o Etologii zvířat v pražské ZOO. Přednášela nám paní Zelinková, která je jednou z ošetřovatelek.

Co etologie vlastně je?

Etologie je vědní obor v rámci zoologie, který se zabývá studiem chování živočichů, rozeznáváním jeho vrozených a naučených složek, ontogenetického i fylogenetického vývoje vzorců chování a významu určitých vzorců chování pro přežívání daného druhu.

Pro každý druh zvířete je tento způsob chování a komunikace v něčem jiný a jedinečný. Člověk se snaží porozumět tomuto způsobu komunikace už opravdu dlouho s úmyslem více je poznat. Copak bychom se dovedli postarat o psa doma, kdybychom nevěděli kdy je šťastný, kdy smutný, vystrašený a podobně? Stejně je to s kočkami, králíčky a jinými domácími mazlíčky. Domníváte se na základě těchto informací, že etologie je věda, kterou zvládne každý? Většina z nás má přece doma nějaké zvířátko.

Jenže co takové zvíře v Zoologické zahradě? Je tu jednoduché zkoumat chování všech zvířat? A proč bychom to měli dělat? Myslíte, že by se nám dařilo zvířata chovat a rozmnožovat je, kdybychom jim neposkytovali vše, co potřebují? Paní Zelinková nám říkala, že etologie je v ZOO jednou z nejdůležitějších věd a přidala ještě množství informací obecných. Vyprávěla však i různé zajímavosti u jednotlivých druhů a zajímavé bylo sledovat konkrétní druh, který potvrzoval její slova a předváděl, co vše umí. Bylo velice zajímavé poslouchat o rozmnožování tučňáků. O tom jak se přesouvají na velice chladná a málo příznivá místa aby jejich mláďata byla při narození chráněna proti predátorům, ale nejenom tučňáci se snaží o bezpečný příchod potomka na zem.

Dále nám vyprávěla o pštrosích a o tom, že může mít v hnízdě i 200 vajec. Vejce od neoblíbených samic následně vystrkává z hnízda a ta, která jsou od oblíbené samice, si v něm nechává. Možná i díky tomu si lidé mysleli, že strká hlavu do písku. (To je však nesmysl.)

Zajímavostí jsme se dozvěděli ještě spousty, ale necháme si je pro sebe a vy? Vy jděte příští rok. Je to opravdu bezva.

Neviditelná výstava

Koordinátorka: RNDr. Ivana Steklá, Mgr. Mirka Müllerová

Markéta Krejzlová

Každý z nás zná ten moment, když si jde v noci v naprosté tmě třeba do kuchyně pro pití. Víme, kam máme šlápnout, kde odbočit a do čeho nenarazit, přesto že nic nevidíme. Doma to ještě zvládáme, ale co bychom si takhle slepí počali venku na ulici, v krámě nebo prostě v cizím prostředí? My, kteří celý

život používáme zrak a jsme na něj 100% závislí, bychom se asi těžko postavili každodenním překážkám, se kterými si nevidomí lidé musí poradit. Prostředí Neviditelné výstavy ukazuje, jak je to těžké a jak tamní průvodci s tím, na rozdíl od nás, nemají žádný problém.

Procházení připravenými instalacemi bylo humorné. Lidé se lekali, naráželi do předmětů a neustále byly slyšet věty typu: „To je kdo přede mnou?“ „Kde jste?“ či „To je co, tohle to?“. Ovšem, když se člověk k tomu vrátí zpětně a popřemýšlí nad tématem výstavy, už mu to tak vtipné nepřipadá. Právě jsme si v hodině zažili, jaké to je, být nevidomým člověkem a byli jsme rádi, že po vyvedení ven z naprosté a nerozkoukatelné tmy, jsme opět mohli použít své oči. Výstava upozorňuje na to, že tak obyčejná a jasná věc jako je zrak, vlastně pro všechny samozřejmostí není. A život bez ní je tisíckrát těžší než si vůbec dokážeme představit. Lidé, kteří kvůli své vadě musí spoléhat především na sluch a hmat, si zaslouží náš velký obdiv a respekt.

Tereza Ptáčková, Anna Šedivá, Daniela Růžková

Návštěva neviditelné výstavy byla velmi zajímavá a poučná. Díky této výstavě jsme zjistili, že zrak je velmi důležitý a vyzkoušeli jsme si, jak vidí svět slepí lidé. V neviditelné části, kterou jsme procházeli po osmičlenných skupinách, jsme byli odkázáni pouze na svůj hmat a sluch. Bytem, který byl udělán a přizpůsoben výstavě, kterým jsme procházeli po tmě, jsme si mohli osahat věci a zjistit jak to mají těžké slepí lidé. Kuchyní, kterou jsme v naprosté tmě procházeli, jsme si osahali různé spotřebiče a nádobí a jen těžko si představili, že bychom takhle něco dokázali uvařit. A to jsme ještě ani nevyšli na ulici. Představa, že bychom měli přejít cestu, aniž bychom viděli, zda jede či nejede auto, byla šílená. V místnosti upravené tak, aby vypadala jako ulice, jsme si to vyzkoušeli. V této místnosti jsme se museli orientovat hlavně podle sluchu. Dalším místem, kterou jsme navštívili, byla galerie, kde jsme hmatem rozpoznávali sochy. Nakonec jsme skončili na baru, kde jsme si mohli objednat pití, aniž bychom viděli na špičku vlastního nosu, tak jako nevidomí lidé. Úplně poslední částí neviditelné části bylo to, že jsme si mohli popovídat s naší nevidomou průvodkyní Terezkou a zeptat se na její neviditelný svět.

Ve viditelné části výstavy jsme si mohli vyzkoušet napsat vizitku Braillovým písmem nebo si zahrát různé hry poslepu.

Praha očima bezdomovců

Koordinátorka: Bc. Hana Máková

 Kateřina Ebrová

Když jsem si vybírala exkurzi, rozhodovala jsem se mezi výstavou Andyho Warhola a exkurzí s názvem „Praha očima bezdomovců“. Po zjištění, že Andy Warhol je zaplněn, bylo vše rozhodnuto. Při čtení harmonogramu této exkurze jsem trochu znejistěla. Má nás provádět po Praze osoba, která kdysi byla bez domova či drogově závislá? Vyvolalo to ve mně pocit nejistoty. Lidé tohoto typu jsou společností zavrhováni a považováni za spodinu. Když kolem vás na ulici projde bezdomovec či drogově závislý, už jenom z jeho vzhledu vám běhá mráz po zádech. I přesto, že prohlídku měl dělat člověk, který si tímto již prošel a je z toho venku, pocit nejistoty přetrvával až do samého okamžiku setkání.

Je za pět minut deset, skupinka studentů čekajících ve vestibulu stanice metra Náměstí Republiky je téměř kompletní. Najednou, zničehonic, se vedle nás objeví paní menšího vzrůstu, hnědé vlasy svázané do culíku, v džínách a červené bundě ladící s botami a s krosnou na zádech. Na hubeném obličejích byly patrné jizvy a výrazné lící kosti dodávali ženě ještě pohrubší vzhled. Hlas měla silný a hrubší. Již při prvním pohledu do obličeje ženy bylo znát, že v životě prožila spoustu perných chvil. Jmenovala se Zuzana. Prohlídka začínala ve vestibulu v krátkosti vyložila svůj na pár otázek, například co jsou to opiáty a jsme si stručný přehled mohli jsme vyrazit. stále nemohla skutečnosti, že mohou s někým, kdo býval podsvětí. Od Kotva jsme šli na náměstí, poté na až jsme dorazili na kde prohlídka končila. Zuzany jsme se věcí, které se nedají odborné literatuře, ani Vyprávěla nám o které každý uživatel nesčetněkrát, co za rizika každá droga nese, jakými způsoby si člověk žijící na ulici musí vydělávat, ať už legálně či nelegálně, aby přežil, o myšlenkových pochodech odehrávajících se v hlavě drogově závislého, o organizacích, které bezdomovcům a uživatelům návykových látek pomáhají zvládat každodenní strasti a o složení drog.

metra, kdy nám žena život. Zeptala se nás jaké známe drogy, amfetaminy. Udělali o tom, co nás čeká, a Většina studentů se vzpamatovat ze být v kontaktu součástí pražského obchodního domu Staroměstské Václavské náměstí, Karlovo náměstí, Z výkladu paní dozvěděli spoustu najít v žádné na internetu. krušných chvílích, drog zažil

Věc, která mě oslovila a naprosto mi vzala „vítr z plachet“, byla znalost jednotlivých látek, o kterých žena mluvila. Z úvodu exkurze jsme věděli, že naše průvodkyně má ukončené středoškolské vzdělání zakončené maturitou, a to na střední škole veterinářské. Velice mě zaujalo, s jakým přehledem mluvila o jednotlivých látkách, které jsou v drogách obsaženy, a že nemají zrovna jednoduché názvy. Měla jsem tu

možnost si se Zuzanou popovídat osobně, o škole a o sportu, kterému se věnuji. V dnešní společnosti jsou lidé žijící na ulici a uživatelé drog automaticky považováni za „vyvrhele“. Tento status je předáván z generace na generaci, a pokud nemáte možnost zjistit opak, nemáte šanci uvěřit něčemu jinému. V životě by mě nenapadlo, že člověk s takovou minulostí může být přátelský, citlivý a mít dobré srdce. Nervozita během prohlídky naprosto zmizela. Nikdy jsem se nad tím nezamýšlela, ale po této exkurzi si uvědomuji, že někteří lidé prostě šlápli vedle, ať už z vlastní vůle, či z donucení a že jim život zrovna nepřál. Ne všichni jsou ovšem kriminálníky, vandaly a „vyvrheli“, jak je dnešní společnost plně automaticky nazývá.

Můžeš Aneb podnikání pro každého

Koordinátorka: Ing. Irena Rudolfová

@ Michaela Prášková

Přednáška mě velmi zaujala. Když jsem sem šla, vůbec jsem neočekávala, že by mě to takhle oslovilo. Pánové byli velmi sympatičtí, dokázali nám poradit a odpovědět na různé otázky. Hrozně se mi líbily příběhy ze života. Zaujal mě příběh o tom, jak se k tomu dostali a co to všechno obnáší. Momentálně jsem v situaci, kdy vlastně nevím, co vlastně chci jednou dělat, proto jsem ráda, že jsem měla možnost být na téhle přednášce a popřemýšlet o svém budoucím životě.

@ Michaela Denková

Před dnešním seminářem jsem měla obavy, že mě to nezaujme a že prezentující podnikatelé budou pouze odříkávat naučený text o podnikání. Nakonec mě ale **přednáška příjemně překvapila**, hlavně zapáleností prezentujícího do podnikání. ...Ze semináře **mám opravdu dobrý pocit**. Určitě mám v plánu se podívat alespoň na jednu z doporučených knížek.

@ Šimon Zach

Přednáška mi přišla velice přínosná, především v oblasti osobního rozvoje. Myslím, že je velice zajímavé poslechnout si příběh lidí, kteří už podnikají a mají s podnikáním osobní zkušenost. **U Michala Nováka mě zaujalo jeho charisma a otevřenost vůči studentům.** Po celou dobu přednášky bylo ticho a to, **o čem mluvil, dávalo smysl.** ...Příběh Vojty Kaliny byl neméně působivý, po 2 měsících skončil studium na vysoké škole, protože mu to nic nedávalo, a stal se hasičem. Po večerech a ve volném čase hrál v kapele. Šel za svým snem a dnes má svou kapelu, která mu vydělává. Myslím, že každý může dosáhnout svého snu tím, že bude věřit v to, co dělá a půjde přes překážky, vytrvá... **Vojta s Michalem nás motivovali.**

@ Vladimír Dolanský

Bylo zajímavé setkat se člověkem, který už něco ve svém životě dokázal. Dostal se z nuly na vrchol. ...**Určitě mě to nakoplo** k tomu, abych začal podnikat a šel za svým snem.

@ Jan Albrecht

Vždycky jsem přemýšlel o něčem takovém jako je podnikání a jsem rád, že jsem šel na tuto přednášku. **Byla to super zkušenost a otevřelo mi to oči.** Už vím, že když něco chci, tak si za tím musím jít...

@ David Burián

Dostal jsem na semináři odvalu pustit se do vlastního projektu, o kterém jsem si myslel, že je to blbost. Ti dva pánové mi ukázali, že problém není v tom, že by to byla hloupost, ale že mým jediným protivníkem jsem jen já sám a můj strach z neúspěchu.

☎ Jan Majdák

Přednáška změnila můj názor na podnikání. Myslel jsem si, že podnikání je jenom sedět v saku v kanceláři za počítačem, ale zjistil jsem, že podnikání je o kontaktech, nápadech a zkušenosti. Jde o to, aby člověk byl milý a dokázal svůj nápad nějak zveřejnit a aby tím na sebe upoutal pozornost.

☎ Jan Decker

Na tomto semináři se mi nejvíce líbila historie úspěšného webu Bandzone.cz. Seminář byl plný motivace, proč začít podnikat a jak se dá vlastně s podnikáním začít. Zakladatel BandZone Michal Novák předvedl super výkon a vyličil nám vše, co jsme potřebovali vědět. Na konci jsem si od něho vzal telefonní číslo a určitě se s ním sejdu, aby mi řekl více o podnikání na internetu.

☎ Julie Weeissová

Přednáška byla vtipná a dost jsem se toho dozvěděla. Budu se snažit vzít si hodně rad do života. Chtěla bych dělat hlavně něco, co mě baví.

☎ Jan Kuklík

Přednáška mě namotivovala k práci, kterou bych chtěl v budoucnu dělat v oblasti gastronomie. Rád bych si s otcem otevřel restauraci v Praze. Myslím, že přednáška mě nakopla k realizaci svých snů a představ.

☎ Tereza Sadilová

Přednáška mě velice motivovala do budoucna. I z úplného dna se člověk může dostat na vrchol a dosáhnou svého vysněného cíle. Oba muži byli velmi sympatičtí a vstřícní, což na nás působilo moc příjemně. **Myslím, že nikdo z nás nelitoval, že na tuto přednášku šel,** protože každý se tu alespoň trochu inspiroval.

☎ Vojtěch Petr

Přednášku vedl pan Michal Novák spolu se svým přítelem Vojtou Kalinou. Pan Novák je charismatický muž, upravený. Od začátku ve mně budil pocit inteligentního ale přitom uvolněného člověka. Cítím se **namotivován jeho životním příběhem.** Doufám, že jednou překonám svůj strach a dosáhnu toho, abych nevstával na budík a řídil si svůj den. Jsem moc vděčný za tipy na knížky, které jsme dostali.

☎ Ian Crowther

Dost mě to inspirovalo a mám chuť zkusit podnikat v oboru, který mě baví. Tato přednáška mi dala hodně, hlavně chuť něco zkusit. Rozhodně to nebyla ztráta času.

☎ Simona Růžková

Myslím si, že tato přednáška byla vážně super a jsem moc ráda, že jsem si ji vybrala a přišla na ni. Hodně mě překvapilo, jak snadné vlastně je podnikat a že se dá podnikat úplně ve všem. Mám chuť vymyslet něco, co by mě bavilo, třeba i s kamarády a začít se tím zabývat. Děkuji.

☞ Štěpán Voříšek

Přišlo mi, že bylo vyjmenováno jen to pozitivní, ale úskalí byla spíše opomíjena. Proto si myslím, že na závěr toho všeho je nutné říci, že risk nemusí být nutně zisk a není zlato, co se třpytí. Ale jako motivační seminář dobrý.

☞ Mariana Vtípilová

„Můžeš“ byl pro mě přínosný seminář o podnikání, který mi umožnil dívat se na problematiku trochu jinak. Málokdo totiž začne podnikat, když nemá 100% jasný cíl nebo zkrátka neví, jak na to. Padla zde slova, že cíl ani nemusíme mít, postačí nám nějaká vášeň, pro kterou musíme nadchnout i ostatní a ty pak nashromáždíš kolem sebe, musíme být průbojní, psychicky stabilní (i když se zrovna nedaří), ale nejdůležitější je zápal a aby nás to bavilo. Plánovat celkově podnikání je obecně asi nejhorší cesta, protože ten pravý požitek přináší až podnikání zrozené z té lásky a radosti. Musím se přiznat, že seminář mě namotivoval hodně pokud jde o mou budoucnost.

☞ František Hňup

Byla to velice zajímavá přednáška, pánové byli velice sympatičtí a moc dobře se poslouchalo. Nebyla to vůbec nuda.

☞ Šimon Hajník

Chtěl bych ocenit mladého podnikatele, který je stále nadšený ze své práce a má vizi. **Otevřel nám oči a prozradil, v čem spočívá dnešní podnikání.** V internetu. Chtěl bych poděkovat oběma pánům za čas a za inspiraci, kterou nám věnovali.

☞ Jan Fleissner

Po této přednášce se cítím dobře, **mám větší odvahu se do toho hned pustit.**

☞ Dominik Pilát

Líbily se mi hlavně strategie přednášejících a to jak si splnili své sny. Velmi mě zaujalo, že prvotní myšlenka nebyla vydělávat peníze, ale dělat to, co je baví a co je dělá šťastnými. Po přednášce jsem mluvil s přednášejícím o mých podnikatelských záměrech. On mi je skvěle objasnil a podpořil mě v mé činnosti. Jsem za tuto přednášku velmi rád, určitě bych se chtěl zúčastnit dalších podobných.

Ann Mendieta Traces- Stopy

Koordinátor: Santiago Lopez

Tato výstava byla o uměleckých obrazech Anny Mediety. Anna se jako malá odstěhovala z Kuby do zahraničí a přišlo ji, jako by byla vytržena z matčina lůna. Bylo jí to tak líto, že se po letech do Kuby vrátila a začala pracovat na svých dílech v krásné kubánské přírodě. Její kreativita byla opravdu zajímavá, nejdříve dělala svá díla z různých předmětů, ale to ji moc nezaujalo a tak začala používat k umění své tělo.

Psala o pocitu „magična“ poznání a síly, které se nacházejí v primitivním umění a které ovlivnily její přístup k umělecké tvorbě.

Ke své tvorbě používala kolíky jako africké kultovní figuríny. Svá díla zdobila lineárními kresbami, afrokubánskými znaky anaforuany nebo haitskými zemními malbami. Shlédla výstavu Tutanchamona a začala vytvářet svá díla s figurami, připomínající mumie a starobylé mohyly. Série mumiovitých soch věnovala Itxel, mayské bohyni léčitelství a porodu.

Ústředním motivem pro její tvorbu byl všeobecný koloběh života, smrti a znovuzrození. Oheň byl pro ni vždycky něco magického.

Fascinoval ji, jak pohlcuje a proměňuje materiály, a také ji přitahovaly aspekty ohně.

Anna Mendieta se narodila v roce 1948 a roku 1985 umřela, když vypadla ze svého bytu v New Yorku, kde žila se svým manželem, minimalistický sochař Carl Andre. Měla sestru a bratra, její otec byl 18 let v kubánském vězení. Za své studium získala titul bakaláře. Během své kariéry vytvořila díla na Kubě, v Mexiku, v Itálii

a v USA. V roce 1979 Mendieta představila samostatnou výstavu svých fotografií v AIR Gallery v New Yorku. Roku 1983 získala Římskou cenu od americké akademie v Římě. Stejněho roku začala ve svých dílech více používat přírodní motivy. Její obrazy se staly populárními, ale její sochy se tolik nevystavují.

Jedno z děl, kde můžeme vidět typické rysy autorčiny tvorby, má název *Alma, Silueta en Fuego*, což v překladu znamená *Duše, Silueta v ohni*. Polepila siluetu svého těla lepenkou a při západu slunce to zapálila. Inspiraci pro toto dílo vzala i ze svých snů. Často se jí zdálo, jak prochází Pompejemi v době výbuchu sopky.

Na jejich obrazech můžeme často vidět krev. Například si v krvi namočila ruce a malovala na zeď, což můžeme vidět na obraze z roku 1974 s názvem Stopy těla. Dále jsme si krve mohli všimnout na obraze, kde se autorka pomazala krví a posypala se peřím z mrtvé slepice. Nebo krví kreslila svou siluetu. Krev, příroda a oheň jsou asi nejtypičtější témata pro její tvorbu.

Zajímavá, ale i velmi krutá, byla ukázka, kdy sama autorka držela umírající slepici, které před tím sekyrkou usekli hlavu. Pak už se jen čekalo, až slepice přestane hýbat křídly a umře, což trvalo asi dvě minuty.

Výstava byla velmi zajímavá, mohly jsme vidět spoustu fotografií a ukázek, které nám ukazovaly kus autorčina života, úplně jiný pohled na svět a možná také zamyšlení nad dnešním světem.

Naše cesta

Koordinátorky: Mgr. Jitka Šašková, Mgr. Joanna Bártová

☞ Radek Farský, Martin Ťažký, Vojtěch Šmíd, Michaela Tomečková, Tereza Rosenkrancová

Jak jsme zjistili, většina z nás nevěděla, co má od této výstavy čekat. Tato exkurze nám poskytla subjektivní pohled na lidi s tělesným postižením, jako je nevidomost, hluchota nebo tělesné postižení. Výstava nám umožnila setkat se s lidmi, které potkal tento osud. Bylo velice zajímavé a poučné zakusit jejich osobní životní situaci a poznat každodenní strasti, které musí zakoušet. Asi ani jeden z nás si nedokázal představit, jaké pomůcky tito lidé využívají. Michael, náš průvodce trpící tělesným postižením, byl velice pozitivní a komunikativní člověk, který se nám snažil vše otevřeně vysvětlit. Zájem vyzkoušet si jak každodenní tak i sportovní činnosti byl vítán, jelikož celá výstava probíhala interaktivní formou. Naší skupině se nejvíce líbil ping pong pro nevidomé, tzv. showdown, který si vyzkoušel každý z nás. Velice zajímavá byla jízda na vozíku, kde jsme mohli zkusit jízdu na různém povrchu jako šterk, písek, dlážděná ulice a linoleum. Na této cestě na vozíku na nás čekalo i spoustu překážek, jako byl přechod pro chodce nebo schody. Doufáme, že jsme tímto inspirovali i Vás, abyste se na tuto exkurzi šli podívat ve svém volném čase.

☞ Nikola Mrázková, Kateřina Smolíková, Veronika Linhartová, Kristýna Suchá, Kristýna Hubatková, Adéla Zeimannová

Dnes jsme se zúčastnili exkurze "Naše cesta", která nám poskytla nový pohled na život zrakově, sluchově a tělesně postižených. Zjistili jsme, s jakými problémy se musí každý den vypořádat. Toto vše nám přiblížila skupina různě postižených lidí v čele s naším průvodcem Michalem (tělesně postižený). Díky této exkurzi jsme si vyzkoušeli jízdu na invalidním vozíčku, cestu temným tunelem a dokonce i dorozumívání se sluchově postiženými. Teď už víme jakým způsobem takovým lidem pomoci a jak k nim přistupovat. Po vyhodnocení dotazníku jsme došli k závěru, že pro většinu z nás představuje slepota život nejvíce stěžující postižení. Byla to pro nás veliká zkušenost.

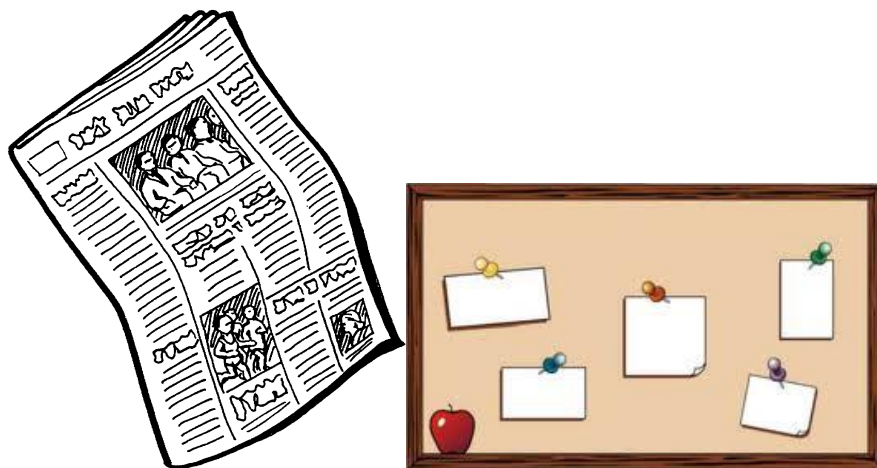
☞ Aneta Procházková, Kateřina Pučová

Exkurze Naše cesta se mi velice líbila. Především se mi líbil přístup lidí, kteří trpí různými postiženími. Na místo, aby se litovali, se nám snaží ukázat, jak žít plnohodnotný život bez různých omezení, která jsou způsobena jejich postižením. Zábavným způsobem nám ukázali, jak se lidé cítí a co prožívají v různých situacích, které jsou pro nás každodenní rutinou. Seznámili nás s různými vymoženostmi, které jim pomáhají každý den, a já se o nich dozvěděla až díky této exkurzi. Velice se mi líbila možnost vyzkoušet si například, jak hrají lidé basketbal nebo florbal na vozíčku. Celá exkurze mě zaujala a myslím si, že se jedná o zajímavý projekt.

Pár slov závěrem

Množství exkurzí, ze kterého mohli v letošním školním roce naši studenti vybírat, bylo opravdu velké. Výše uvedené práce studentů představují pouze malou ochutnávku toho, co všechno mohli na vybraných kulturních akcích vidět a zažít.

Věnujte proto pozornost i dalším „reportům“ z konaných exkurzí, které jsou k dispozici na nástěnkách v budově školy ...

Petra Holubová